

Punt
O.O
Jos Govaarts

foto: pixabay

Aflevering 2

Hun koffers staan op de kade, net zo besluiteloos als zij. De zon is al lang over het hoogtepunt van de dag heen en de wind van zee verkoelt al iets. De hitte van de dag zit nog wel in het asfalt en trekt door haar schoenen naar haar voeten. Tussen het geluid van meeuwen door is de lucht fluisterstil.

Ze kijkt naar hem. ‘Wat nu? Ik zie de boot niet meer.’ Ze tuurt naar het woud van masten dat in de haven ligt.

‘Schip, het is een schip,’ lacht hij belerend en wijst naar een schip dat een eindje verderop voor anker ligt. ‘Met een boot door de Amsterdamse grachten, en met een schip over de wereldzeeën en eh...’ hij wacht even – doet hij dat om haar nieuwsgierig te maken? – ‘een boot past op een schip, een schip past niet op een boot.’

Ze laat hem.

Hij schudt een beetje meewarig zijn hoofd, pakt zijn telefoon, toetst achteloos een nummer in en begint in het Spaans te ratelen.

‘Ik wist niet dat je Spaans kent,’ zegt ze met enig ontzag, wanneer hij de verbinding heeft verbroken. ‘Eerst met de chauffeur en nu dit weer.’

Hij lacht. ‘Ach, als je zoveel gereisd hebt als ik, dan leer je je talen wel.’

‘O, en ze spreken overal Spaans?’ Ze hoopt dat haar woorden niet cynisch op haar metgezel overkomen.

‘Wel waar ik geweest ben.’

Ze haalt haar schouders op en neemt zich voor om zich de komende weken niet te ergeren aan wie of wat dan ook, ze is hier alleen voor haar eigen doel. Ze kan ook met niemand praten over haar bedoeling met deze reis, want dat had ze moeten beloven: met niemand over haar reis praten.

In de verte maakt een bootje zich los van een schip en vaart met een sierlijke boog richting de haven. Geroutineerd stuurt een jongeman het bootje naar de steiger verderop. Hij steekt zijn arm op, en wenkt hen. Wat een bootje leek, is, eenmaal dichterbij gekomen, een forse sloep. Een vlechtwerk van touw steekt parmantig omhoog aan de voorkant en de kabelaring loopt onder het gangboord verder door naar achteren. Het geeft een majestueus uiterlijk aan de blauw-witte sloep.

Even later worden witte stootwillen buitenboord gehangen en botst de boot zachtjes tegen de steiger. De man springt erop en legt de boot vast. In zijn donkerblauwe broek en zijn witte overhemd met potsierlijke goudkleurige epauletten lijkt hij de kapitein. Lachend komt hij op hen aflopen. Zijn witte tanden steken mooi af tegen zijn gebruind hoofd.

‘Hai, Manuel Lima, maar iedereen noemt me Manu. Welkom.’

Ze had niet verwacht dat hij Nederlands zou spreken.

‘Ik ben Danny Melchers.’

‘Margarita De Leon,’ zegt ze.

Hij lacht als blijk van herkenning. ‘Eres español?’

‘Nee,’ zegt ze snel, ‘ik spreek geen Spaans, verre Spaanse voorouders, tachtigjarige oorlog, misschien? In elk geval vandaag zo Nederlands als wat.’ Ze knikt lachend naar Danny. ‘Hij spreekt wel Spaans.’

Manu lacht verlegen alsof hij met zijn vraag te ver is gegaan. ‘Ik breng u met uw bagage naar het schip.’ Zonder hun reactie af te wachten pakt hij hun koffers.

‘Die man spreekt goed Nederlands,’ fluistert ze naar Danny als ze achter Manu aan lopen richting de sloep.

‘Mijn moeder was Nederlandse en mijn vader Portugees, als u zich afvragen waarom ik Nederlands spreken,’ zegt Manu.

Ze voelt zich betrappt.

Op het moment dat Manu zijn hand uitsteekt om haar te helpen bij het instappen, pakt Danny haar hand en helpt haar met het kleine sprongetje van de vaste grond van de kade naar de wiebelige sloep op het water. Manu’s glimlach verdwijnt meteen. Met in haar andere hand de reistas probeert ze elegant de boot in te stappen. Ze verliest bijna haar evenwicht. Meteen pakt Manu alsnog haar hand, neemt de tas over, en voorkomt zo dat ze valt. Een derde onzichtbare hand wurgt haar, de adrenaline spuit haar lijf in en ze zet zich schrap om terug de steiger op te springen.

Manu houdt haar tegen. ‘Voorzichtig señora, zwemmen kan later wel.’

Is het zijn ondeugende toontje of is het de gedachte alleen al dat ze in het water zou kunnen vallen wat haar verontrust? Ze moet er niet aan denken. Zodra ze zit, pakt ze haar tas stevig vast. Danny stapt stoer de boot in. Hij weet zich net staande te houden.

‘De andere gasten zijn er nog niet, ik breng u eerst aan boord. Dan kunt u zich opfrissen.’

Verbaasd kijkt ze naar Manu. ‘Komen er dan meer...’ wil ze beginnen. Ze had het natuurlijk kunnen weten. Een boot, of nee, een schip voor een of twee personen is natuurlijk veel te kostbaar. Hoeveel zouden er komen?

De motor van de sloep wordt gestart. De zeewind kroelt door haar haren. Af en toe spettert het water op en prikkelt haar huid. De kade wordt snel kleiner en de witte romp van het schip groter.

Als ze dicht bij het schip zijn, valt haar op hoe groot en indrukwekkend het is. Met krulletters staat op de zijkant *Bella Donna* geschreven. Patrijspoorten volgen het sierlijk oplopende gangboord van het schip. Aan de zijkant drijft een soort vlonder op het water, een trap leidt naar het dek.

Danny zit naast haar. ‘Dit wordt vast een mooie reis.’

Ze knikt zonder overtuiging. Margarita is nooit verder dan de Provence geweest, in een volgepropte auto, niettemin voelde ze zich veilig met Johan naast haar achter het stuur. Johan, haar liefde van school.

Manu legt zo precies aan dat ze nauwelijks het schokje opmerkt als de sloep de vlonder raakt. Margarita kijkt hem dankbaar aan en probeert op te staan.

‘Blijft u zitten, ik help u als sloep vastligt.’ Met een atletische sprong staat hij op de vlonder en legt de meertouwen om de schoenplaten. Dan steekt hij, terwijl hij Danny aankijkt, aarzelend zijn hand uit. Margarita staat meteen op, pakt zijn hand en is in een tel op de vlonder. Ze is verbaasd over zijn zachte handen, een zeeman behoort ruwe eeltige handen te hebben van het harde werken, het trekken aan touwen om de zeilen te hijsen.

Danny negeert zijn uitgestoken hand.

‘Klimt u alvast de trap op, ik kom met koffers. Kapitein Dos Santos verwelkomt u op het dek.’

Bovenaan de trap staat een grote man met een donkere haardos. Hij heeft eenzelfde donkere broek en wit shirt aan als Manu, en epauletten met gouden stiksels.

Ze houdt zich angstig vast aan de kabel die als leuning dient. Ze is halverwege als Danny de kabel vastpakt en de trap meer gaat wiebelen. Het doet haar denken aan de bewegende trappen van het lunapark waar ze altijd in een spagaat eindigde, tot hilariteit van de lefgozertjes van haar klas.

Onder hen heeft Manu de koffers al op de vlonder gezet.

De man met het donkere haar steekt zijn hand uit en trekt haar op het dek. 'Hartelijk welkom aan boord van de Bella Donna, mevrouw Ekeris.' Hij geeft haar een hand. 'Kapitein Godofredo Dos Santos.'

Ze knikt verbaasd naar hem en klimt zo elegant mogelijk aan boord. Ze glimlacht naar hem. 'U spreekt ook al goed Nederlands,' zegt ze. 'Ik ben Margarita De Leon, ik heb mijn eigen naam, mijn man is eh...' Ze stopt ineens, ze herinnert zich dat ze bij het regelen van deze reis Johans naam had gebruikt.

'Ah, uw zelfstandigheid heeft u niet opgegeven, ik ken de Nederlandse mentaliteit, ik heb in Nederland gestudeerd,' zegt hij als verklaring.

Danny komt naast haar staan en geeft hem een hand. Als hij de kapitein aankijkt, zegt hij verbaasd: 'Fredo...? Hoe is het mogelijk? Dat is lang geleden, hoe is het?'

'Danny? Jij hier?' De kapitein lijkt verbaasder dan Danny, zijn ogen schieten heen en weer. Ze slaan elkaar onhandig mannelijk op de schouders.

'Kennen jullie elkaar?' Welke verrassingen komen er nog meer, vraagt ze zich af.

'Al heel wat jaren.' Dos Santos kijkt ongerust. Zijn lach is ineens verdwenen.

‘We zijn elkaar uit het oog verloren, nadat...’ Danny stopt met praten, alsof hij zich realiseert dat wat hij zeggen wil tussen hen beiden moet blijven.

Ze ziet aan hun gezichten dat ze het erbij moet laten.

De kapitein maakt een wijds gebaar als uitnodiging om verder het dek op te lopen.

De planken op het dek zijn in een mooi gelijkmatig patroon gelegd. Iets verderop is de kajuit, of heet zoiets stuurhut? De deur staat open en een uitnodigende trap leidt naar beneden. De stagen staan mooi strak naar de masten, alles wat kan glimmen, glimt, de netjes opgerolde touwen liggen in gelid naast elkaar. De vlag op de achtersteven wappert in de Spaanse wind van de haven van La Restinga. Margarita kijkt er met verbazing naar, een vlag als deze heeft ze nog nooit gezien. Rode, groene en zwarte vlakken worden gescheiden door gele strepen.

‘Weet je wat bakboord en stuurboord is?’ vraagt Danny. Zijn ogen plagen haar.

Hij moest eens weten dat ze weken geleden een boek heeft gekocht over schepen en zeilen, dat ze geleerd heeft dat wanten niet alleen voorkomen dat je koude vingers in de winter of blaren door de oven krijgt, maar dat wanten ook helpen masten overeind te houden. Ze volgt de verstaging van de putting op het dek naar de top van de mast.

Plots wordt hun aandacht getrokken doordat er in de verte wordt gezwaaid. Drie gekleurde vlekjes op de kade bewegen driftig, flarden geluid bereiken de Bella Donna.

De rituelen van Manu herhalen zich en een paar minuten later staan ze op de vlonder.

Twee mannen en een vrouw.